

Nr 19.

Ankom till riksdagens kansli den 24 mars 1931 kl. 11 f. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion angående vissa ändringar i 217 och 219 §§ i lagen om försäkringsrörelse.

I en inom andra kammaren väckt, till lagutskott hänvisad motion, nr 194, vilken behandlats av första lagutskottet, har herr *Wijkander* hemställt, »att riksdagen ville besluta att i underdånig skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om förslag till ändringar i 217 § och 219 § lagen om försäkringsrörelse av den 25 maj 1917, avseende *dels* att de värdehandlingar, i vilka försäkringsbolag, som driver livförsäkringsrörelse, redovisar säkerhetsfond och premieåterbäringsreserv, skola förvaras avskilda från bolagets övriga tillgångar på sätt nu i 217 § är stadgat rörande värdehandlingar, i vilka försäkringsfond redovisas, och att försäkringstagarna skola i de sålunda förvarade handlingarna njuta panträtt såsom i handfången pant till säkerhet för bolagets utfästelser angående premieåterbärning, *och dels* att de försäkringsbolag, som jämte livförsäkring driva annan försäkringsrörelse, befrias från skyldighet att redovisa tillgångar motsvarande säkerhetsfond och premieåterbäringsreserv i värdehandlingar av den art, som i 215 § mom. 1—6 omförmäles».

Enligt 212 § i lagen den 25 maj 1917 om försäkringsrörelse skall i försäkringsbolags balansräkning under benämningen *försäkringsfond* såsom skuld upptagas det för den tidpunkt, som balansräkningen avser, beräknade värdet av bolagets ansvarighet 1) på grund av redan inträffade försäkringsfall (*ersättningsreserv*) samt 2) på grund av löpande försäkringar (*premiereserv*). Omfattar bolagets rörelse olika försäkringsgrenar, skall för varje försäkringsgren särskild försäkringsfond upptagas.

I fråga om bolag, som driva livförsäkringsrörelse, meddelas i följande paragrafer vissa särskilda bestämmelser. Enligt 215 § skall ett belopp motsvarande *försäkringsfonden för livförsäkringar* redovisas i följande slag av värdehandlingar: 1) obligationer, som utfärdats eller garanterats av staten; 2) allmänna hypoteksbankens eller konungariket Sveriges stadshypotekskassas obligationer; 3) fordringsbevis, utfärdade av riksbanken eller av annan bank, vars reglemente blivit av Konungen fastställt; 4) obligationer eller andra skuldförbindelser, utfärdade eller garanterade av svensk kommun, som till lånets

Gällande bestämmelser och dessas tillkomst.

upptagande eller garanterande erhållit Konungens tillstånd; 5) skuldförbindelser, för vilka bolaget äger säkerhet genom inteckning i fast egendom inom $\frac{2}{3}$ av senast fastställda taxeringsvärde, samt med försäkringsinspektionens medgivande skuldförbindelser med säkerhet av inteckning i visst annat fall; 6) sådana av enskilda järnvägar eller industriella inrättningar utfärdade obligationer, utländska statsobligationer och andra värdehandlingar, som till sin art och till den säkerhet de erbjuda kunna anses jämförliga med några av de under 1)—5) nämnda; *eller ock* i vissa under 7)—9) angivna tillgångar av särskild försäkringsteknisk art. — De värdehandlingar, i vilka enligt 215 § under 1)—6) försäkringsfond helt eller delvis redovisas, skola jämlikt 217 § *förvaras avskilda* från bolagets övriga tillgångar och under minst två särskilda lås med olika nycklar, av vilka en innehaves av ett av försäkringsinspektionen förordnat ombud. I de sålunda förvarade handlingarna ha försäkringstagarna panträtt såsom i handfången pant till säkerhet för fullgörandet av bolagets på försäkringsavtalen grundade förbindelser. För varje år skall, senast en vecka efter det balansräkning för året blivit fastställd, bolaget sätta i sådant förvar, som nyss angivits, de värdehandlingar, i vilka inträdd ökning av försäkringsfond redovisas.

Nu anmärkta bestämmelser äro tydligen ägnade att garantera, att ett försäkringsbolags förbindelser till livförsäkringstagarna kunna fullgöras. Att så kan ske är emellertid också beroende av, om den på antaganden byggda beräkningen av försäkringsfonden håller streck. Blir detta ej fallet, tjäna vissa andra fonder att ytterligare skydda livförsäkringstagarnas rätt. I detta avseende må till en början erinras, att försäkrings*aktiebolag* i likhet med andra aktiebolag skola av sin årsvinst göra viss avsättning till *reservfond*. Denna skyldighet gäller emellertid enligt lagens 45 § endast sådana försäkringsaktiebolag, vars rörelse icke avser allenast livförsäkring. Alla försäkringsbolag, som driva livförsäkringsrörelse, skola jämlikt 218 § göra avsättning till *säkerhetsfond*. Angående denna gällde enligt lagen den 24 juli 1903 om försäkringsrörelse, att av årsvinsten vissa avsättningar till säkerhetsfond skulle ske, intill dess denna uppgick till 5 % av försäkringsfonden för livförsäkringar. Motsvarande stadgande i gällande lag (218 § andra stycket), vilket har ett något avvikande innehåll, leder sitt ursprung från lagstiftningsåtgärder 1914, varigenom i försäkringslagen infördes stadganden om ytterligare en särskild fondbildning för livförsäkringsrörelsen, den s. k. *premieåterbäringsreserven*. Rörande denna stadgas i 7 och 123 §§ i gällande lag, att där förutberäkning skall ske av de belopp (premieåterbärning), som bolaget förväntas kunna av sin behållning utbetala till försäkringstagare utöver de i försäkringsavtalet bestämda, skola grunder upprättas för denna förutberäkning samt för beräkning av fond för tryggande av sådan premieåterbärning (premieåterbäringsreserv). Denna fonds syfte är således i första hand att säkerställa, att livförsäkringstagarna erhålla den förutberäknade premieåterbärningen. Denna är dock icke garanterad och utgår icke i den mån premieåterbäringsreserven måste nedsättas för täckande av förlust. Premieåterbäringsreserven tjänar således, i likhet med säkerhetsfonden, såsom en reservfond för livförsäkringsrörelsen. På grund

härav ha sedan 1914 bestämmelserna angående avsättning till säkerhetsfond i huvudsak det innehåll, att där säkerhetsfonden och premieåterbäringsreserven *sammanlagda* ej uppgå till 5 % av försäkringsfonden för livförsäkringar, skall till säkerhetsfond årligen avsättas minst hälften av bolagets årsvinst, sedan möjligen befintlig brist från föregående år täckts och avsättning gjorts till reservfond och till premieåterbäringsreserv. Till stadgandet härom i 218 § andra stycket ansluter sig bestämmelsen i samma paragraf *fjärde stycket*, att nedsättning av säkerhetsfonden icke utan särskilt tillstånd av försäkringsinspektionen må äga rum, där sådant ej erfordras för täckande av förlust, som ej kan ersättas av befintliga till framtida förfogande avsatta medel eller genom nedsättning av reservfond, ävensom bestämmelsen i *femte stycket*, att nedsättning av premieåterbäringsreserven icke, utom till utbetalning av premieåterbärning enligt för sådan utbetalning gällande grunder, må äga rum, där sådant ej erfordras för täckande av förlust, som ej kan ersättas på sätt i *fjärde stycket* sägs.

I balansräkning för försäkringsbolag, som driver livförsäkringsrörelse, skola således jämväl säkerhetsfond och premieåterbäringsreserv upptagas såsom skuld. För försäkringsbolag, som *endast* driva livförsäkringsrörelse, finnas icke några föreskrifter om att tillgångar motsvarande dessa båda fonder skola redovisas i vissa slag av värdehandlingar, såsom beträffande försäkringsfonden enligt 215 § är fallet. Dessa tillgångar kunna således vara även av annat slag än de i 215 § uppräknade; dock är härvidlag att märka vissa andra stadganden i lagen angående de värden, till vilka i balansräkning bolagets tillgångar skola upptagas (se 48 och 149 §§). Ej heller finnas för dessa försäkringsbolag, som endast driva livförsäkringsrörelse, stadganden om att tillgångar motsvarande nämnda båda fonder skola förvaras avskilda från bolagens övriga tillgångar, såsom i 217 § stadgas i fråga om försäkringsfonden. Driver försäkringsbolag *jämte* livförsäkringsrörelse annan försäkringsrörelse — s. k. blandat bolag — gäller däremot för detta jämlikt 219 § andra stycket, *att* tillgångar motsvarande säkerhetsfonden och premieåterbäringsreserven, där sådan finnes, skola redovisas på sätt i 215 § är föreskrivet om försäkringsfond *samt att* i fråga om värdehandlingar, i vilka tillgångarna sålunda redovisas, skall gälla vad i 217 § sägs om där avsedda handlingar.

Ett stadgande av samma innehåll, som det nu i 219 § andra stycket meddelade, fanns redan i 1903 års lag om försäkringsrörelse. Stadgandet där åsyftade dock endast säkerhetsfond; bestämmelserna angående premieåterbäringsreserv infördes såsom nämnts i lagen först genom 1914 års lagstiftning. Vid remiss till högsta domstolen av det förslag, som ledde till 1903 års lag, yttrade föredragande departementschefen, statsrådet Annerstedt, rörande förevarande stadgande följande (prop. nr 33 a/1903 sid. 74):

Vid flera tillfällen har ifrågasatts förbud för försäkringsbolag att med livförsäkringsrörelse förena annan försäkringsrörelse. Ett sådant förbud har dock ej upptagits i någotdera av de två äldre förslagen och återfinnes icke heller i nu föreliggande förslag. Då det emellertid är obestriddigt, att föreningen av livförsäkringsrörelse och annan försäkringsrörelse kan för livförsäkringstagnarna medföra vissa vådor, föreslås i 92 §, till avvärijande av dessa vådor och

i överensstämmelse med det gemensamma förslaget, skyldighet för s. k. blandat försäkringsbolag att redovisa och pantsätta tillgångar motsvarande säkerhetsfonden på sätt i fråga om försäkringsfonden är stadgat. Till följd av en sådan bestämmelse komma livförsäkringstagarna att njuta säkerhet i en så stor del av bolagets förmögenhet, att de icke böra kunna mera kännbart beröras därav, om bolagets i övrigt drivna försäkringsrörelse medför ogynnsamma resultat.

Motionen. Motionärens förslag går ut på, att i fråga om redovisning och förvaltning av tillgångar, motsvarande säkerhetsfonden och premieåterbäringsreserven, icke andra regler skola gälla för de blandade bolagen än för de rena livförsäkringsbolagen. Likställigheten vill motionären vinna på det sättet, att *dels* de rena livförsäkringsbolagen skola, liksom nu de blandade bolagen, deponera tillgångar motsvarande dessa båda fonder i särskilt förvar på sätt i 217 § stadgas, *dels ock* de blandade bolagen, liksom nu de rena livförsäkringsbolagen, skola vara fria från att redovisa tillgångar motsvarande dessa båda fonder i visst slag av värdehandlingar. Som skäl för förstnämnda ändring anföres i motionen ytterligare, att försäkringstagarna även i de rena livförsäkringsbolagen skulle komma att njuta panträtt såsom i handfången pant också till säkerhet för de utfästelser angående premieåterbäring, som bolagen iklätt sig. Såsom skäl för att i sistnämnda avseende föreslås en lindring i placeringsbestämmelserna för de blandade bolagen och icke i stället sådan skärpning för de rena livförsäkringsbolagen, att jämväl dessa skulle åläggas att placera ifrågavarande båda fonder i sådana värdepapper, som angivas i 215 § under 1)—6), anföres i motionen bland annat, att tillgången på sådana värdepapper vore relativt begränsad och att det icke syntes uteslutet att konkurrensen om dylika värdepapper genom såväl försäkringsbolagens som sparbankers, pensionsförsäkringsfondens och andra kassors växande behov av sådana komme att medföra svårigheter att finna tillräckliga placeringsobjekt, därest jämväl säkerhetsfonderna och premieåterbäringsreserverna skulle redovisas i dylika värdepapper.

Utlåtanden över motionen. Utskottet har, i den ordning § 46 riksdagsordningen föreskriver, begärt utlåtande över motionen av försäkringsinspektionen. Dennas utlåtande jämte ett av inspektionen infordrat yttrande från Svenska livförsäkringsbolags direktörsförening finnas fogade såsom bilagor till detta utskottets utlåtande. (*Bilagor I och II.*)

Utskottet. Försäkringsinspektionen har i sitt utlåtande över motionen påvisat, att de skäl, som föranlett stadgandena om pantsättning av säkerhetsfond och premieåterbäringsreserv för de blandade bolagen, icke föreligga i fråga om de rena livförsäkringsbolagen samt att i dessa senare bolag en sådant pantsättning i annat syfte icke låter sig förena med de bestämmelser, enligt vilka båda dessa fonder kunna nedsättas för täckande av förlust på rörelsen. Det bör också anmärkas, att Svenska livförsäkringsbolags direktörsförening, vari även de blan-

dade bolagens ledningar äro representerade, i ett till försäkringsinspektionen avgivet yttrande avstyrkt motionen i denna del.

Nämnda förening har däremot ansett starka skäl tala för motionärens förslag, att de blandade bolagen skulle befrias från skyldigheten att redovisa tillgångar, motsvarande säkerhetsfonden och premieåterbäringsreserven, på sätt i 215 § är föreskrivet rörande försäkringsfond för livförsäkringar. Försäkringsinspektionen har också vitsordat motionärens påstående att vissa placeringssvårigheter gjort sig gällande. Enligt utskottets mening har försäkringsinspektionen emellertid anfört vägande skäl för att dessa svårigheter icke motivera en åtgärd av det slag, som motionären föreslår. Då säkerhetsfonderna och premieåterbäringsreserverna i de blandade bolagen, d. v. s. de fonder som beröras av motionärens förslag, sammanlagda utgöra endast omkring en procent av samtliga *försäkringsfonder* för livförsäkringar, vilka alltjämt skulle placeras på sätt nu är föreskrivet i 215 §, skulle förslagets genomförande tydligen icke ha någon nämnvärd praktisk betydelse. Om det visar sig nödvändigt att genomföra någon lättnad i de i försäkringslagen meddelade placeringsbestämmelserna, måste bestämmelserna i 215 § i första hand komma under övertvägande. Den viktiga frågan om lättnader i förevarande avseende har för övrigt samband jämväl med bestämmelser av liknande slag, som gälla för ett flertal andra fonder.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att förevarande motion icke måtte till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 24 mars 1931.

På första lagutskottets vägnar:

A. ÅKERMAN.

Vid detta ärendes behandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Åkerman*, *Klefbeck**, *Larson* i Lerdala*, *Anderson* i Hägelåkra, *Norling**, *Julin* och *Nordborg*;

från andra kammaren: herrar *Björkman*, *Lindley**, *Olsson* i Rimforsa, *Johansson* i Brånalt och *Johanson* i Huskvarna, fröken *Wellin* samt herrar *Olsson* i Melkerud och *Sjöström*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Bilaga I.

Till Riksdagens första lagutskott.

Genom remiss den 6 februari 1931 har Kungl. Maj:t anbefallt försäkringsinspektionen att före den 1 mars detta år avgiva och direkt till utskottet inkomma med utlåtande över en i andra kammaren av herr Wijkander väckt motion (nr 194) angående vissa ändringar i 217 och 219 §§ i lagen den 25 maj 1917 om försäkringsrörelse.

Till åttlydnad härav får försäkringsinspektionen, med överlämnande av från Svenska Livförsäkringsbolags Direktörsförening infordrat yttrande i ämnet, anföra följande.

Vad först angår motionen, i vad den avser pantsättning av säkerhetsfond och premieåterbäringsreserv hos de rena livförsäkringsbolagen, har motionären icke angivit något principiellt skäl, varför bestämmelse i sådant avseende, som icke tidigare funnits i lagen om försäkringsrörelse, nu skulle där införas. Motionären talar allenast om en önskvärd likställighet i förevarande hänseende mellan de rena livförsäkringsbolagen och de s. k. blandade bolagen, varvid han visserligen tillfogar, att härigenom försäkringstagarna även i de rena livförsäkringsbolagen komme »att njuta panträtt såsom i handfången pant också till säkerhet för de utfästelser angående premieåterbäring, som bolagen iklätt sig». Pantsättningen av säkerhetsfond och premieåterbäringsreserv hos de blandade bolagen har emellertid icke tillkommit för att säkerställa premieåterbäringen och har på grund av bestämmelserna i 218 §, fjärde och femte styckena, i lagen om försäkringsrörelse ej heller sådan verkan. Detta slag av pantsättning har införts i lagen i helt annat syfte, nämligen för att skydda de medel, som tillförts säkerhetsfonden och premieåterbäringsreserven — vilka fonder tillhöra livförsäkringsrörelsen — från att tillgripas för täckande av förlust, som förorsakats av *annan* bolagets försäkringsrörelse. Detta framgår av vad chefen för justitiedepartementet på sin tid anfört i detta ämne:

»Då det emellertid — — — — — ogynnsamma resultat.»¹

Nu nämnda anledning till pantsättning för säkerhetsfond och premieåterbäringsreserv hos de blandade bolagen förefinnes emellertid icke i fråga om de rena livförsäkringsbolagen. Att beträffande dessa senare bolag pantsättning av säkerhetsfond icke av annan grund föreskrivits och icke kan föreskrivas beror därpå, att denna fond såsom tillkommen av vinstmedel får i visst fall användas till täckande av förlust å livförsäkringsrörelsen. Att ej heller pantsättning av premieåterbäringsreserven här förekommer och icke kan förekomma har sin orsak däri, att även premieåterbäringsreserven bildats av vinstmedel, vilka icke kunna utdelas, innan kvarstående förlust å livförsäkringsrörelsen täckts. Ur rättslig synpunkt torde det beträffande de rena livförsäkringsbolagen alltså icke låta sig göra att, med bibehållande av bestämmelserna i 218 §, fjärde och femte styckena, i lagen, till skydd för försäkringstagarna i något särskilt avseende (såsom för säkerställande av deras premieåterbäring) anordna panträtt för dem uti sådana tillgångar, vari säkerhetsfond och premieåterbäringsreserv redovisas. Jämväl ur annan synpunkt vore detta olämpligt, då pantsättning av ifrågavarande tillgångar kunde komma vederbörande försäkringstagare att tro att deras premieåterbäring vore säkerställd, vilket måhända icke under alla

¹ Se utskottets utlåtande sid. 3.

förhållanden kommer att visa sig vara fallet. Premieåterbäringen är ju icke — i olikhet mot försäkringssumman — ens garanterad. Att motionären skulle hava tänkt sig ändring av 218 § i nu förevarande avseende har han emellertid icke antytt. Och någon dylik ändring bör enligt försäkringsinspektionens mening icke heller ifrågakomma.

Försäkringsinspektionen får därför — i likhet med direktörsföreningen — avstyrka motionen i denna del.

Vad därefter angår frågan, i vilka slag av värdehandlingar säkerhetsfond och premieåterbäringsreserv böra redovisas, har motionären föreslagit, att de blandade bolagen skulle befrias från skyldighet att redovisa dessa fonder i de i lagen föreskrivna värdehandlingarna. Såsom motiv härför har motionären angivit den relativt begränsade tillgången på dylika värdehandlingar.

Enligt försäkringsinspektionens mening kan det icke förnekas, att vissa placeringssvårigheter börjat göra sig gällande. Den av motionären föreslagna vägen att åvägbringa lättnad i dessa svårigheter kan emellertid icke få någon nämnvärd praktisk betydelse, då efterfrågan på föreskrivna placeringsobjekt beträffande de fonder, varom här är fråga, är relativt obetydlig. Den uppgår sålunda endast till omkring 1 % av efterfrågan på samma värdehandlingar för livförsäkringsbolagens försäkringsfonder. Skulle det i en framtid bliva erforderligt bereda vissa lättnader i de nuvarande placeringsbestämmelserna, bör enligt försäkringsinspektionens mening denna viktiga fråga upptagas till prövning i ett sammanhang.

Försäkringsinspektionen finner sig alltså böra avstyrka även denna del av motionen. Stockholm den 25 februari 1931.

O. A. ÅKESSON.

Per Hasselrot.

F. v. Krusenstierna.

Ragnar Wollert.

Bilaga II.

Till Kungl. Försäkringsinspektionen.

Sedan Kungl. Försäkringsinspektionen jämlikt skrivelse den 11 innevarande månad berett Svenska Lifförsäkringsbolags Direktörsförening tillfälle att avgiva yttrande över en av herr Theodor Wijkander den 22 sistlidne januari i riksdagen väckt motion angående vissa ändringar i 217 och 219 §§ lag om försäkringsrörelse, har direktörsföreningen å sammanträde den 20 i samma månad givit undertecknade i uppdrag att med ledning av den vid sammanträdet förda diskussionen avgiva det begärda yttrandet å föreningens vägnar. Jämlikt detta bemyndigande få undertecknade därför anföra följande:

I den kungl. propositionen till 1903 års riksdag med förslag till lag om försäkringsrörelse uttalas beträffande 127 § 2 stycket, vilket lagrum motsvarar 219 § 2 stycket i nu gällande lag, att »föreningen av livförsäkringsrörelse och annan försäkringsrörelse kan för livförsäkringstagarna medföra vissa vådor», och föreslås, för att kompensera den sålunda för livförsäkringstagare i blandade bolag förefintliga större risken, att dessa bolag skulle verkställa viss pantsättning till livförsäkringstagarnas säkerhet utöver den, som fordras av de bolag, som endast driva livförsäkringsrörelse. Då lagförslaget på ifrågavarande punkt oförändrat antogs av riksdagen, torde särskild vikt böra läggas vid den uppfattning, som sålunda i propositionen uttalats. Vid 1917 års omarbetning av lagen gavs bestämmelsen i 219 § om den extra pantsättningen det innehåll, att den skulle motsvara säkerhetsfonden och premieåterbäringsreserven, och skedde detta uppenbarligen av det skäl, att enligt 218 § i den nya lagen premieåterbäringsreserven kunde komma att i avsevärd utsträckning ersätta säkerhetsfonden. Det synes antagligt, att man vid nämnda omarbetning gick något längre än vad som skulle erfordrats med hänsyn till den år 1903 antagna grundsatsen eller med andra ord, att man kunnat åtnöja sig med att av de blandade bolagen fordra en extra pantsättning motsvarande säkerhetsfonden jämte så stor del av premieåterbäringsreserven, att det sammanlagda beloppet motsvarade säkerhetsfonden enligt den äldre lagbestämmelsen eller högst fem procent av försäkringsfonden. Säkert är emellertid, att man vid 1917 års omarbetning av lagen icke avsåg att göra ändring i den 1903 antagna grundsatsen, att livförsäkringstagarna i bolag, som med livförsäkring förenar annan försäkringsrörelse, behöva ett särskilt skydd, som icke är nödvändigt för försäkringstagare i rena livbolag.

Direktörsföreningen har ansett sig böra särskilt framhålla nu omförmälda motivet till 219 § 2 stycket med hänsyn till den ordalydelse motionären givit klämman i sin motion. Däri föreslås nämligen, att även rena livbolag skola avskilt förvara de värdehandlingar, i vilka säkerhetsfond och premieåterbäringsreserv redovisas, och att försäkringstagarna i de sålunda förvarade handlingarna skola »njuta panträtt såsom i handfången pant till säkerhet för bolagets utfästelser angående premieåterbäring». Enligt gällande lag kan emellertid ett livförsäkringsbolag icke utfästa sig att gottgöra försäkringstagarna premieåterbäring, och direktörsföreningen förmenar det vara av vikt, att denna lagens klara åtskillnad mellan utfästelse av försäkringsbelopp å ena sidan samt förutberäkning av premieåterbäring å andra sidan klart upprätthålles. Ur denna synpunkt

skulle det kunna vara till fördel, att bestämmelsen i 219 § 2 stycket ändrades så till vida, att den extra pantsättningsskyldighet, som åligger ett blandat bolag, i stället för tillgångar motsvarande säkerhetsfonden och premieåterbäringsreserven bestämdes till ett belopp motsvarande fem procent av försäkringsfonden.

Oavsett hurvida man sålunda skulle kunna tänka sig att giva meromnämnda lagbestämmelse en lämpligare formulering, vill direktörsföreningen uttala, att enligt dess uppfattning något skäl för statsmakterna att frångå den i lagrummet intagna principiella ståndpunkten icke anförts.

Då de omständigheter, som i fråga om de blandade bolagen lett till kravet på särskild pantsättning utöver försäkringsfonden, icke förefinnas med avseende å de rena livbolagen, avstyrker direktörsföreningen första delen av motionärens framställning.

Vad angår motionärens förslag, att de blandade bolagen må befrias från skyldighet att redovisa tillgångar motsvarande säkerhetsfond och premieåterbäringsreserv i värdehandlingar av den art, som i 215 § mom. 1—6 omförmäles, synas starka skäl tala för en ändring i gällande lagbestämmelser. Om exempelvis en fastighetskris inträffar, medförande en häftig nedgång av taxeringsvärdena å fast egendom, skulle ett blandat bolag, som fullgjort en avsevärd del av den bolaget åliggande pantsättningsskyldigheten i in-teckningar upp till $\frac{2}{3}$ av taxeringsvärdet, kunna komma i en ganska besvärlig situation. Självfallet är det bolaget omöjligt att förmå in-teckningslåntagarna att omedelbart inbetala den del av resp. lån, som överskjuter $\frac{2}{3}$ av det nya värdet. Bolaget bör då skäligen beredas möjlighet att åtminstone till redovisning av säkerhetsfond och premieåterbäringsreserv använda nämnda del av dess in-teckningsportfölj.

Man skulle kunna tänka sig, att de värdehandlingar, uti vilka ett blandat bolag skulle äga rätt redovisa ett belopp motsvarande säkerhetsfonden och premieåterbäringsreserven, icke vore av den art, som föreskrives i 215 §, utan motsvarade en säkerhet av, så att säga, »andra ordningen». En dylik särbestäm-melse torde emellertid vara svår att utforma och kunde leda till missbruk, var-till kommer, att de försäkrades intressen kunna anses tillgodosedda, även om inga föreskrifter rörande arten av dessa värdehandlingar göras. För ovan nämnda värdehandlingar komma då att gälla de bestämmelser, som i 48 § givits beträffande de värden, till vilka tillgångar må upptagas i försäkrings-bolags balansräkning.

Stockholm den 21 februari 1931.

För Svenska Lifförsäkringsbolags Direktörsförening:

P. Lundberg.

Sven Palme.

S. Phragmén.

Ivar Sjögren.